

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เยาวชนเป็นกำลังอันสำคัญของประเทศชาติในอนาคต ความรุ่งเรือง
 อนาคตของบ้านเมืองในภายหน้าขึ้นอยู่กับคุณธรรม ความสามารถและความรู้จักรับ
 ฝึกชอบต่อตนเองและส่วนรวม เยาวชนเหล่านี้จะเป็นผู้นำต่อไป ฉะนั้นจึงจำเป็น
 อย่างยิ่งที่ผู้ใหญ่ในวงการศึกษาคควรจะได้สนใจและพยายามปลูกฝังคุณธรรม ความ
 สามารถต่าง ๆ ไว้ในตัวของเขาจนเสียแต่เนิ่น ๆ

ในปัจจุบันมักจะได้ยินคำกล่าวขวัญกันมากมายในวงการทั่วไปเกี่ยวกับ
 ปัญหาเยาวชน ซึ่งแสดงว่าเยาวชนกำลังเป็นที่สนใจของบุคคลทั่วไป ประเด็นสำคัญ
 ที่วงการเหล่านั้นกล่าวขวัญถึงเยาวชนอยู่เสมอ นั้น ส่วนมากมักเกี่ยวกับความประพฤติ
 และการวางตัวของเด็กในสังคม คำรวจมักจะพูดว่า เยาวชนสมัยนี้ชอบกระทำผิด
 กฎหมาย ประพฤติตัวเป็นพาลเกเร ครูและนักการศึกษา มักจะกล่าวว่า เด็กมักเกียจ
 คราน หัวแข็ง พ่อแม่ก็มักจะปรารภว่า เด็กว้ายาก แข็งกระด้าง และไม่ยอมมีสัมมา
 คารวะ เป็นต้น อะไรเป็นเหตุของความประพฤติเช่นนั้น เราจะช่วยเหลือและแนะ
 นำเขาได้อย่างไร ใครจะเป็นผู้ช่วยเหลือเยาวชนเหล่านี้ได้บ้าง นอกจากนี้ในปัจจุบัน
 โดยเฉพาะในกรุงเทพ ฯ มีจำนวนผู้ประพฤติกินไปในทำนองถกถวนความสงบ
 สุขของประชาชน และประกอบอาชญากรรมเพิ่มขึ้นมากมาย ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเนื่อง
 มาจากความเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปอย่างรวดเร็วทางเศรษฐกิจและสังคม จนเป็นเหตุ
 ให้เด็กปรับตัวตามไม่ทัน ยิ่งความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์เพิ่มขึ้นมากเท่าใด การ
 เปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น ความสะดวกสบายในการ
 ดำรงชีวิตก็มากขึ้นตาม เป็นเหตุให้คนมีเวลาว่างมากขึ้น และขณะเดียวกันนี้เอง
 สถานที่พักผ่อนหย่อนใจต่าง ๆ ก็มีมากขึ้นด้วยเพื่อเป็นการสนองความต้องการของ
 ประชาคมที่ไ้ครวคร่างานมาตลอดวัน เยาวชนเป็นวัยที่ประสพการฉ้อฉลยอมประสพ
 ปัญหาการปรับตัวเพื่อให้เข้ากับเปลี่ยนแปลงนานาประการ โอกาสที่เด็กจะปรับ

๒
ตัวไปในทางที่ผิดจึงมีมาก เด็กที่ปราศจากผู้นำนำช่วยเหลือในเรื่องนี้อาจจะมีทาง
โน้มน้าวซึ่งจะถูกชักจูงไปในทางที่ผิดศีลธรรม และเป็นภัยอย่างร้ายแรงต่อสังคม
ควมเห็นบริการแนะแนวจึงจำเป็นอย่างยิ่ง

จากการสำรวจการใช้เวลาของเด็กวัยรุ่น ซึ่ง ระพี โลมฤติ ๑ สรุป
ไว้ในวิทยานิพนธ์ว่า

จากการเฉลี่ยปรากฏว่านักเรียนทั้งชายและหญิง ใช้เวลาในวันละ
๗ ชั่วโมง อยู่ที่โรงเรียนประมาณ ๖ ชั่วโมง ๕๑ นาที คูหนังสือประมาณ
วันละ ๑ ชั่วโมง ๔๕ นาที ใช้เวลาเดินทางไปโรงเรียนและกลับบ้าน
ประมาณวันละ ๑ ชั่วโมง ๒๑ นาที ใช้เวลาอยู่ที่บ้านประมาณวันละ ๘
ชั่วโมง ๓๑ นาที

และได้แสดงไว้เป็นกราฟให้เห็นว่า เด็กมีเวลาว่างอยู่บ้านมากที่สุด คิด
เป็นเปอร์เซ็นต์แล้วถึง ๓๑.๓๑ % ฉะนั้นเวลาที่เด็กมีประมาณวันละ ๘ ชั่วโมง
กว่านี้ได้ใช้ให้เป็นประโยชน์เพียงใด เด็กควรจะใช้เวลาว่างเหล่านี้ร่วมกิจกรรม
นอกโรงเรียนที่เป็นประโยชน์ ปัญหาเรื่องการร่วมกิจกรรมนอกโรงเรียนของนัก-
เรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นปัญหาที่น่าสนใจ เท่าที่สังเกต เด็กวัยรุ่นส่วนมาก
ในปัจจุบันไม่รู้จักใช้เวลาว่างในการร่วมกิจกรรมนอกโรงเรียนได้เป็นประโยชน์
เช่น หากความสนุกสนานเพลิดเพลินนึกทาง ไม่รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดผลดี จะเห็น
ได้ว่าทั่วทุกหนทุกแห่ง โดยเฉพาะในกรุงเทพฯ แม้แต่ในการแข่งขันกีฬา เด็ก ๆ
มักลืมว่า ความมุ่งหมายของการ เล่นก็เพื่อปลูกฝังให้เกิดความสามัคคี มักจะใช้เวลา
เรื่องวิวาทซึ่งกันและกันอันเนื่องมาจากการแข่งขันกีฬาเนื่อง ๆ เด็ก ๆ ชอบใช้
เวลาว่างแสดงความเกะกะเกราะต่าง ๆ โดยเฉพาะเด็กชายวัยรุ่นในชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น ชอบชกต่อบและทำร้ายร่างกายกัน บางครั้งถึงกับใช้อาวุธ ดังปรากฏ

ระพี โลมฤติ การสำรวจการใช้เวลาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕
ในเขตจังหวัดพระนคร วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยา
ลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๖ หน้า ๑๓

บ้อยภายในโรงเรียนหรือระหว่างโรงเรียนหนึ่งกับอีกโรงเรียนหนึ่ง ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่ที่หึงครุ บุปกรครอง และทุกคนควรให้ความร่วมมือช่วยแก้ไขเรื่องการหาความสนุกสนานเพลิดเพลินก็เช่นกัน เด็ก ๆ ชอบใช้เวลาว่างเตรีคเตรากตามหน้าโรงภาพยนตร์ คบเพื่อนฝูง เสพสุรา และสูบบุหรี่ แต่งกายฉูดโผนตามแบบการภาพยนตร์ และเด็กผู้หญิงวัยรุ่นบางคนก็นิยมแฟชั่นการแต่งกายใหม่ ๆ และนิยมการแต่งตัวจนเกินไป ไม่รู้จักพิจารณาว่าสิ่งใดดีงามหรือไม่เพียงไร หรือพิจารณาว่าควรใช้เวลาที่มีอยู่ให้เป็นประโยชน์แก่ตนเองและหมู่คณะอย่างไร

ในกานการกิจกรรมเกี่ยวกับสโมสร เยาวชนนั้น นายวิชา นวลสุวรรณ^๒ ก็ไ้กล่าวถึงความประพฤติของเยาวชนในปัจจุบันไว้ว่า

ในปัจจุบัน ปัญหาเกี่ยวกับความประพฤติของเยาวชนและบุคคลวัยรุ่นกำลังเป็นที่สนใจเป็นอย่างมากของประชาชนโดยทั่วไป เพราะในระยะเวลาที่ยานมาไม่นานนี้ ได้ปรากฏข่าวเรื่องเยาวชนและบุคคลวัยรุ่นประพฤติไปในทางที่เสียหายกันมากขึ้น

นี้แสดงว่า การกระทำและความประพฤติของเยาวชนและบุคคลวัยรุ่นนั้นเป็นที่สนใจและห่วงเสีงของบุคคลโดยทั่วไป ในหนังสือเล่มเดียวกันที่ วิชา นวลสุวรรณ^๓ ยังไ้กล่าวถึงสาเหตุของความประพฤติของเยาวชนไว้ควยว่า

สาเหตุที่เยาวชนหันไปประพฤติตนไม่เหมาะสมควรอยู่หลายประการ เช่น ความอึดคักขาดแคลนทางครอบครัว ความแตกแยกระหว่างผู้เป็นบิดามารดา ความเข้ายวนของตัวอย่างไม่ดีหรือเครื่องล่อใจต่าง ๆ และความไม่คิงงามของสิ่งแวดล้อมทางที่อยู่อาศัย ทางโรงเรียน และทางสังคมโดยทั่วไป เป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความไม่คิงงามของสิ่งแวดล้อม นับว่าเป็นสาเหตุหรือเป็นชนวนที่สำคัญยิ่งอย่างหนึ่งที่ชักนำให้เยาวชนหรือบุคคลวัยรุ่น

^๒ วิชา นวลสุวรรณ สโมสรเยาวชน คืออะไร กองการสงเคราะห์เด็กและบุคคลวัยรุ่น กรมประชาสงเคราะห์ โรงพิมพ์แพรการช่าง ถนนเฟื่องนคร พระนคร พ.ศ. ๒๕๐๕ หน้า ๑

^๓ เฟื่องอ้าง หน้า ๑ - ๒

ซึ่งกำลังเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ในวันข้างหน้าของเราต้องเดินทางนิคโคโบ
ประหลาดกันไปในทางไม่ถึงสาม รวมทั้งก่ออาชญากรรมต่าง ๆ ขึ้นด้วย

นี่แสดงว่าผู้สนใจที่อยู่ในวงการใกล้ชิดกับเยาวชนต่างก็ให้ความสนใจและ
พยายามหาทางขจัดปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ให้หมดสิ้นไป

การใช้เวลาว่างในการรวมกิจกรรมนอกโรงเรียนนั้น ควรหาทางสนุก
สนานเพลิดเพลินในถูกทาง หรือรู้จักใช้เวลาว่างคิดค้นและทำตัวให้เป็นประโยชน์
ผู้ใหญ่บางคนทำตนเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีแก่เด็ก หรือเด็กอาจไม่ได้รับคำแนะนำที่ดีเท่า
ที่ควร แม้ว่าผู้ใหญ่เหล่านั้นจะมีเวลาทำประโยชน์ให้แก่ตัวเองและสังคมในเวลาทำ
งาน แต่เขาไม่รู้จักค่าของเวลาว่าง หากความเพลิดเพลินไปในทางที่ผิด ก็ถึงขาด
หลักและความมั่นคงในชีวิต และใช้เวลาว่างตามอย่างผู้ใหญ่ เช่น เที่ยวเตร่ จับกลุ่ม
คอยหาเรื่องทะเลาะวิวาทกับกลุ่มอื่น คีฬาสรา ลูบมูหรื มีวสมตามร้านกาแฟ หน้าโรง
ภาพยนตร์ ไปตามแหล่งอันชพาด นำตัวเขาไปเกี่ยวข้องกับสิ่งผิด ๆ จนในที่สุดถอนตัว
ไม่ขึ้น ทำความเคืองรอน และสร้างความทุกข์ให้พ่อแม่ ครู และสังคม ประเทศชาติ

เรื่องการใช้เวลาว่างให้ถูกและเป็นประโยชน์นั้นนับเป็นเรื่องของการศึกษา
ในปัจจุบัน เพราะการศึกษามีใจหมายความแตกการเรียนวิชาการต่าง ๆ เฉพาะใน
ห้องเรียนเท่านั้น ความจริงการเล่นต่าง ๆ เช่น กีฬา คนตรี การสังคม และทุกสิ่ง
ทุกอย่างในชีวิตเป็นการศึกษาทั้งสิ้น ซึ่งสามารถเรียนได้จากการกระทำ และประสบ
การณ์ มีใจเรียนจากสิ่งที่ครูบอกฝ่ายเดียว การที่เด็กรู้จักรวมกิจกรรมนอกโรงเรียน
ที่เป็นประโยชน์นั้น จึงนับว่าเป็นการศึกษาด้วย ซึ่งอาจจะมีผลต่อการเรียนในโรง -
เรียนถ้านักเรียนได้ปฏิบัติอย่างถูกต้องและเหมาะสม

จากประสบการณ์ที่ใกล้ชิดเรามา และจากประสบการณ์ที่ได้เคยเป็นครู ผู้วิจัย
ได้พบปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับเด็กวัยรุ่นนามาก ผู้วิจัยมีความคิดว่า ปัญหาเด็กวัยรุ่นซึ่ง
เป็นปัญหาใหญ่อยู่ในขณะนี้ เป็นปัญหาที่ก่อให้เกิดความสนใจแก่ครู ผู้ปกครอง ผู้บริ
หารการศึกษา ตลอดจนผู้บริหารประเทศเป็นอันมาก ในวงการศึกษาคควรจะเฝ้าจับ
ยกปัญหาเหล่านี้มาพิจารณาหาสาเหตุ หาทางแก้ไขปรับปรุง และป้องกันมิให้เกิดเหตุ

ร้ายแรงขึ้น ผู้เขียนใคร่จะทราบว่าอะไรเป็นสาเหตุของความประหลาดนี้ก่อให้เกิดปัญหาเหล่านั้น ซึ่งเราจะช่วยเหลือเด็กวัยรุ่นได้อย่างไร ใครบ้างที่จะช่วยเหลือได้บ้าง เหล่านี้เป็นประเด็นสำคัญที่คลีเจียผู้เขียนใคร่จะทำวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ เพื่ออย่างน้อยก็เป็นการช่วยเหลือให้เข้าใจถึงสาเหตุของปัญหาเด็กวัยรุ่น ตลอดจนการใช้เวลาว่างในการรวมกิจกรรมนอกโรงเรียนว่าเยาวชนเหล่านี้ใช้เวลาถูกคองและเหมาะสมอย่างไร แล้วหาทางช่วยเหลือแนะนำไปในทางที่ถูกที่ควร เพื่อจะเป็นผู้ใหญ่ ผู้นำของสังคมประเทศชาติที่ดีต่อไป

ปัจจุบันนี้ก็มีกิจกรรมต่าง ๆ ที่เรียกว่า กิจกรรมนอกโรงเรียน (out-of school activities) ผู้เขียนเข้าใจว่า ถ้าเด็กวัยรุ่นได้ใช้เวลาว่างรวมกิจกรรมเหล่านี้ก็จะก่อให้เกิดความเพลิดเพลิน กิจกรรมส่วนมากมักจะทำประโยชน์ให้แก่สังคมทั้งสิ้น จึงมีความคิดว่าอาจจะช่วยให้ปัญหาต่าง ๆ ลดน้อยลงได้ วิทยาคณะบัลลังก์กล่าวนี้ ผู้เขียนจึงใคร่จะทำวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ขึ้น เพื่อค้นหาความจริงต่อไปว่าเมื่อเด็กได้รวมกิจกรรมต่าง ๆ แล้ว เวลาที่เด็กวัยรุ่นเหล่านี้ได้ทุ่มเทและอุทิศให้แก่กิจกรรมเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับการเรียนของเด็กหรือไม่อย่างไร โคลงเสริมให้เด็กมีสมรรถภาพในการเรียนดีขึ้นหรือไม่ หรือได้แย่งเวลาเรียนของเด็กไปหมด ทั้งนี้เพื่อจะได้นำผลของการวิจัยครั้งนี้ไปแก้ปัญหาคือเด็กวัยรุ่นให้ลดน้อยลง และใช้เป็นแนวทางในการแนะแนวแก่เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนอีกด้วย

ปัญหาและวัตถุประสงค์

ปัญหาสำคัญที่ทำการวิจัยครั้งนี้ คือ ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา วัตถุประสงค์ที่สำคัญของการวิจัยเรื่องนี้ คือ ต้องการทราบว่า

๑. กิจกรรมนอกโรงเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาซึ่งได้ปฏิบัติกันนั้นมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนหรือไม่ เพียงใด
๒. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับกิจกรรมนอก

โรงเรียนมากน้อยเพียงไร

๓. เด็กในวันนี้ได้ใช้เวลาว่างในการร่วมกิจกรรมนอกโรงเรียนที่เป็นประโยชน์มากน้อยเพียงไร

๔. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาที่มีทัศนคติต่อกิจกรรมนอกโรงเรียนอย่างไร

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้วางขอบเขตของการวิจัยไว้ดังต่อไปนี้

๑. เป็นการศึกษาเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน ๑๒ โรงเรียน คือ

โรงเรียนรัฐบาลชาย ๒ โรงเรียน ได้แก่

โรงเรียนวัดราชพิช

โรงเรียนวัดสุทธิวราราม

โรงเรียนรัฐบาลหญิง ๒ โรงเรียน ได้แก่

โรงเรียนสายน้ำผึ้ง

โรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย

โรงเรียนรัฐบาลสหศึกษา ๒ โรงเรียน ได้แก่

โรงเรียนวัดธาตุทอง

โรงเรียนวัดสังเวช

โรงเรียนราษฎร์ชาย ๒ โรงเรียน ได้แก่

โรงเรียนสันติราษฎร์บำรุง

โรงเรียนศิริทรัพย์วิทยา

โรงเรียนราษฎร์หญิง ๒ โรงเรียน ได้แก่

โรงเรียนสตรีปทุมวัน

โรงเรียนวัดติยานีเยศุง

โรงเรียนราษฎร์สหศึกษา ๒ โรงเรียน ไค้แก
โรงเรียนสหพานิชย์แผนกสามัญ
โรงเรียนสมาคมโรงเรียนราษฎร์

จำนวนประชากร จากโรงเรียน ๖ ประเภท ๆ ละ ๒๐ คน รวมทั้งสิ้น

๓๖๐ คน

การรวมกิจกรรมนอกโรงเรียน และคะแนนสอบประจำภาคต้นของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนดังกล่าว ในปีการศึกษา ๒๕๐๗ นี้เท่านั้น ที่ใช้
เป็นข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียน
และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนนั้น ไค้กระทำเป็นขั้น ๆ ดังต่อไปนี้

๑. ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจากหนังสือ วิทยานิพนธ์ และการวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้อง
ข้องกับการใช้เวลาว่างของนักเรียนในระดับชั้นต่าง ๆ พร้อมทั้งขอคำปรึกษาแนะนำ
จากอาจารย์ที่ปรึกษาเกี่ยวกับวิธีการที่จะรวบรวมข้อมูลสำหรับนำมาวิจัยครั้งนี้ ในที่
สุกพบว่าวิธีการที่จะได้ข้อมูลที่ดีที่สุดสำหรับการวิจัย ก็คือ ออกแบบสอบถามเกี่ยวกับ
กิจกรรมนอกโรงเรียนที่นักเรียนได้ปฏิบัติ โดยให้นักเรียนเลือกตอบในหัวข้อที่ได้
ปฏิบัติ (ดูภาคผนวก) ในการแจกแบบสอบถามแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่ได้
เลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างซึ่งจะเป็นตัวแทนของประชากรทั้งหมดนั้น ผู้วิจัยได้ไปหาอาจารย์
ใหญ่ เพื่อขอความร่วมมือและขออนุญาตแจกแบบสอบถาม พร้อมทั้งชี้แจงถึงวัตถุประสงค์
ของการวิจัยครั้งนี้ โดยเปิดโอกาสและให้เวลาในการตอบแบบสอบถามอย่างเต็มที่

๒. ผู้วิจัยได้ขออนุญาตอาจารย์ใหญ่ เพื่อเก็บคะแนนสอบประจำภาคต้นของ
นักเรียนที่สุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถาม เพื่อนำผลของการสอบมาหาความสัมพันธ์
กับการรวมกิจกรรมนอกโรงเรียน

๓. เมื่อได้แบบสอบถามพร้อมทั้งคะแนนสอบกลับคืนมาแล้ว ผู้วิจัยก็นำมา

วิเคราะห์ เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียน โดยหาค่าสหสัมพันธ์ (Correlation หรือ ค่า r.) ทั้งนี้โดยแยกตามประเภทของโรงเรียน คือ รัฐบาล และสหศึกษา และหาค่าสหสัมพันธ์รวมหมดทุกโรงเรียนที่โคสุ่มเป็นตัวอย่างควบ นอกจากนี้ยังหาค่าสหสัมพันธ์โดยแยกตามเพศ และอายุ ของนักเรียนอีกด้วย

คำจำกัดความ

กิจกรรมนอกโรงเรียน (Out-of School Activities) หมายถึง การงานหรือการกระทำที่ไ้กระทำนอกระยะเวลาเรียนในชั้น ซึ่งอาจจะกระทำที่โรงเรียน ที่บ้าน หรือทำร่วมกับสมาคมหรือสโมสรเยาวชนต่าง ๆ ก็ได้ (มิใช่เป็นการบังคับ แต่ทำด้วยความสมัครใจ)

สัมฤทธิผลทางการเรียน หมายถึงผลสำเร็จที่ได้จากการเรียน ในการวิจัยนี้ หมายถึง คะแนนสอบประจำภาคต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สำหรับการวิจัยครั้งนี้ คือชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ ๑ - ๓ ซึ่งเป็นชั้นต่อจากชั้นประถมปีที่ ๘ ตามระบบการจักระดับชั้น นับแต่ปีการศึกษา ๒๕๐๔ เป็นต้นมา ซึ่งแต่เดิม คือ มัธยมปีที่ ๔ - ๖

ขอบกรองของวิทยานิพนธ์

ขอบกรองของวิทยานิพนธ์อาจจะมีขึ้น เนื่องจาก

- ๑. ภาษาที่ใช้ในแบบสอบถามอาจจะคลุมเคลือ ไม่ชัดเจน ทำให้ผู้ตอบ

แบบสอบถามไม่เข้าใจ

- ๒. นักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม อาจไม่ตอบตรงกับความเป็นจริง
- ๓. นักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม อาจไม่เคยได้รับการแนะนำในเรื่องการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์มาก่อนเลย

คุณค่าของการวิจัย

การวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา แม้จะมีขอบเขตไม่กว้างขวางนัก แต่ผู้วิจัยคิดว่า ผลของการวิจัยอาจมีคุณค่าและประโยชน์ต่อบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตัวนักเรียนเอง ครู ผู้ปกครอง ผู้บริหารประเทศ ตลอดจนผู้ทำงานใกล้ชิดเกี่ยวข้องกับกิจการทางคานเบาชวน ดังต่อไปนี้

๑. สำหรับตัวนักเรียนเอง จะเป็นการช่วยให้ นักเรียนตัดสินใจอย่างถูกต้องว่า ควรจะใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์อย่างไร และการร่วมกิจกรรมนอกโรงเรียนนั้นควรกระทำมากน้อยเพียงใด นอกจากนี้ยังทำให้เด็กที่ไม่ค่อยสมาคมไคมีโอกาสเข้าสมาคมกับเด็กวัยเดียวกัน กับทั้งทำให้ทราบว่า มีกิจกรรมและสมาคมไคบ้างที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์สำหรับเด็กวัยรุ่นในประเทศไทย

๒. สำหรับตัวครูและโรงเรียน จะได้อรรถของการวิจัยเป็นแนวทางในการให้บริการแนะนำที่ถูกต้องแก่นักเรียนว่าควรใช้เวลาว่างในทางไคบ้าง และควรหุ้มเทให้ความร่วมมือกับกิจกรรมนอกโรงเรียนมากน้อยเพียงไค ทั้งนี้เพื่อจะให้กิจกรรมนอกโรงเรียนเป็นการส่งเสริมให้มีประสิทธิภาพในการเรียนไคยิ่งขึ้น

๓. สำหรับผู้ทำงานเกี่ยวกับกิจกรรมทางคานเบาชวน จะไคทราบว่า เด็กในวัยนี้มีความสนใจในกิจกรรมเบาชวนมากน้อยเพียงไร และใช้ผลของการวิจัยไปเป็นแนวทางปรับปรุงกิจกรรมเบาชวน และหาทางชักชวนให้เด็กเห็นคุณค่าและคุณประโยชน์ของกิจกรรมเบาชวน ทั้งนี้เพื่อจะได้จัดปัญหาเบาชวนให้ลดน้อยลง

๔. สำหรับผู้บริหารประเทศ จะได้นำผลของการวิจัยไปเป็นแนวทางปรับ

ปรับปรุงแก้ไขปัญหาเยาวชน และปัญหาวัยรุ่นให้ลดน้อยลง และเป็นแนวทางส่งเสริมให้
รัฐจัดตั้งองค์การที่เกิดวัยรุ่นจะใช้เวลาว่างและหาความเพลิดเพลินในวิถีทางที่
เป็นประโยชน์ เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมและบำเพ็ญประโยชน์ต่อสัง
คมมากยิ่งขึ้น

๕. สำหรับสถาบันฝึกหัดครู จะได้นำผลของการวิจัยนี้ไปเป็นแนวทางฝึกหัด
นักเรียนครูให้เห็นคุณค่าของการรวมกิจกรรมนอกโรงเรียนของนักเรียนในวัยนี้ เพื่อ
นำไปอบรมสั่งสอนและแนะแนวนักเรียนในโอกาสต่อไป

๖. สำหรับผู้วิจัยเอง ซึ่งเคยมีประสบการณ์ในการสอนเด็กในวัยนี้มาแล้ว
จะได้นำผลของการวิจัยไปแนะแนวแก่เด็ก ให้เด็กรู้จักเลือกกิจกรรมที่เป็นประโยชน์
และรู้จักปฏิบัติกิจกรรมนั้นโดยไม่ให้เสียผลทางการเล่าเรียน

๗. สำหรับผู้ที่สนใจ จะได้เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่ม
เติม และเป็นประโยชน์ในการวิจัยต่อไป